

**SOCIALISTISKA
ARBETARPARTIETS
MANIFEST**

Innehåll

Introduktion	3
Kapitalism.....	3
Klass	4
Ideologi	4
Miljö	6
Stat	7
Rasism	7
Patriarkat	8
Förtryck av queerpersoner	9
Socialism	10
Internationalism.....	10
Kommunism	11
Revolution	12

Introduktion

Ett spöke hemsöker Modellvärlden. Det är kommunismens spöke. Det har länge vandrat över Storbritannien. Och nu har det kommit hit.

Det kommunistiska spöket växer sig starkare var dag. Vi ser hur de förtryckta reser sig och gör sig redo att ta tillbaka vad de har blivit bestulna.

Vi är Socialistiska Arbetarpartiet.

Socialistiska Arbetarpartiet är ett ideologiskt pluralistiskt socialistiskt parti. Vi ämnar samla alla revolutionära socialister under en enad fana för att överkasta kapitalet och dess utsugarvälde. Vi är även antirasister, intersektionella feminister och tar en aktiv kamp mot förtryckandet av queerpersoner, samt världens alla andra marginaliserade och förtryckta grupper. Miljöfrågan är vår tids ödesfråga och vi socialister tar en aktiv kamp mot klimatförändringar och global uppvärmning, som de resultat av kapitalismen de är.

Kapitalism

Kapitalismen är det produktionssätt som vi lever under i dagsläget. Det är ett relativt nytt system - enbart ett fåtal sekler gammalt. Kapitalismen utmärks främst av varuproduktion för utbyte på marknaden med syftet att generera vinst, lönearbete, privat egendom och ackumulation av kapital.

I det kapitalistiska systemet ägs *produktionsmedlen* privat. Produktionsmedlen är allt det som vi människor använder för att producera. Dessa inkluderar fabriker, verktyg, brukat land, osv. Arbetarklassen består av de som säljer sitt arbete för lön och arbetar med produktionsmedlen. Det privata ägandet urskiljs från *personlig egendom* som är allt som ämnas för personlig konsumtion. Privat ägande av produktionsmedlen betyder heller inte nödvändigtvis individuellt ägande. Kapitalistisk egendom kan existera i form av statlig egendom, arbetarstyrda kooperativ eller traditionella firmor – dessa modifieringar negerar inte formen.

Arbetare producerar alla de produkter som vi köper i affärerna men det är inte arbetarna som blir rika. Varje arbetare betalas i regel en summa som är mindre än värdet av vad de producerar, och det *mervärde* – vinsten i produktionskedjans slut – tas av arbetsköparen från arbets säljaren. Denna skillnad mellan vad arbetaren producerar och vad hen får i lön är det obetalda arbetet som möjliggör kapitalisternas berikande. Den som inte äger någonting kan välja att sälja sitt arbete eller möta svält och fattigdom. Den kapitalistiska egendomen kan därmed inte ses som någonting annat än direkt stöld.

Kapitalister är ekonomiska diktatorer i sina företag. Till en viss grad kan arbetssäljaren välja sin härskare men att påstå att kapitalismen bygger på frivillig association är en ren osanning.

Löneslaveriet är ingenting annat än just det – slaveri. Vi i Socialistiska Arbetarpartiet avvisar detta system och förespråkar en frihetlig samhällsordning där exploatering i profitens namn är ett blott minne.

Klass

Den kapitalistiska produktionen präglas av motsättningar mellan ägare och egendomslösa. Dessa motsättningar (klasskillnader) ger upphov till utvecklingen av det kapitalistiska produktionssättet och gör nödvändiggör arbetarklassens revolt mot sina omständigheter.

Samhället är uppbyggt av två huvudsakliga samhällsklasser. Den ena är i ständig majoritet och tjänar sitt levebröd genom att sälja sitt arbete. Proletariatet; arbetarklassen tvingas, genom sin egendomslöshet, att sälja sitt arbete till den borgerlighet som äger produktionsmedlen

Borgarklassen är i ständig minoritet och är, genom ägande, i en överordnad samhällsposition. Deras ägande låter dem utnyttja arbetarklassens underordning för sin egen vinst. Denna intressekonflikt är *klasskonflikten*.

Arbetarens intresse att förbättra sina förhållanden är diametralt motsatt kapitalistens intresse att maximera profit. Den enes vinst är per definition den andres förlust. Varje seger för arbetarna – från arbetstidsförkortning till löneökningar till avskaffandet av kapitalismen – är en förlust för borgarklassen.

Klasskonflikten gör den fria marknaden till en omöjlighet. Gång på gång tvingas borgarklassen ge sig vika inför arbetarnas krav och välfärdsstaten byggdes och byggs upp som en kompromiss mellan en arbetarklass annars i misär och borgerligheten.

Med globaliseringen och den snabba expansionen av kapitalet har den kapitalistiska produktionen socialiserats. Det är enbart genom arbetarnas kollektiva samarbete som kapitalets tillväxt säkerställs. Kapitalismen skapar alltså både den objektiva grunden för den framtida socialistiska samhällsordningen och det revolutionära subjektet vars mål den är.

Ideologi

I varje epok tillhör produktionen av samhällets intellektuella sfär de klasser som kontrollerar samhällets materiella produktion. Den styrande klassens idéer är, i normal tid, alltid de dominanta idéerna, och dessa idéer är enbart uttrycket för de rådande maktstrukturerna.

I moderna samhällen innebär denna *ideologiska hegemoni* att borgarklassens intressen presenteras som universella intressen. Det fria samhället byggs på *liberté, égalité, sûreté*, dvs. frihet, jämlikhet och säkerhet.

Frihet innebär enbart separation av individ från individ – rätten att styra över sitt liv så länge det inte påverkar andra. Detta typifieras i rätten till (privat) egendom. Motsägelsen är självklar. Rätten till egendom – presenterad som frihet – är endast rätten för arbetsköparen att berika sig på arbetarens enda vara, arbetskraft, som säljs i fritt kontrakt eftersom egendomens centralisering redan har separerat arbetaren från rätten att reproducera sin existens.

Jämlikhet är enbart jämlikhet inför den borgerliga statsapparaten. Detta kan presenteras som en frihetlig princip eftersom det inte gör skillnad på individer men tjänar återigen enbart den härskande klassen som redan kontrollerar samhällsmajoriteten genom de rådande produktionsförhållandena. Lagen behandlar individer likvärdigt då den har separerat individen från dess materiella existens och därmed ser den som självförsörjande och självständig.

Säkerhet innebär skyddet av samhällets egendomar – där inräknat individerna själva – och kristalliseras i statens våldsmonopol. Den fria individen värderas tills den kräver sin egentliga frihet, dvs. frihet från egendom och exploatering, vid vilken tidpunkt staten ingriper i frihetens namn! Ännu en motsägelse döljer sig här. Separationen av människa från människa innebär ett fördömande av våldsutövande som kränkande av individens grundläggande rättigheter. Skyddandet av individen från våld tar sig, föga överraskande nog, formen av *strukturellt våld*. Statens våld – per definition borgerlighetens våld – blir lag och individens våld blir kriminellt. Liberalismen är kapitalismens ideologi och generaliserar borgerlighetens intressen genom att abstrahera individen från samhället och dess materiella existens. Borgarklassens ekonomiska dominans nödvändiggör och producerar dess ideologiska dominans, den sistnämnda av vilka produceras och reproduceras genom utbildning, politik, filosofi, lag och kultur. Ideologi är det självmotsägande uttrycket för den rådande kulturella, ideologiska och intellektuella hegemonin.

Radikal teori inkorporeras på kontinuerlig basis i borgerlig ideologi. Denna process – av Situationisterna kallad *récupération* – är verktyget med vilket progressiva rörelser urvattnas och adopteras av borgerligheten som sina egna. Världens icke-revolutionära arbetarpartier och fackförbund förvandlas till kapitalets verktyg i medlingen med arbetarklassen. Förespråkare för arbetarna tolereras och uppmuntras i den mån de inte hotar kapitalet. Det icke-radikala fackförbundet är inte bara konservativt i revolutionära situationer utan en förlängning av

kapitalet i lugna tider. Det representerar bara arbetarklassen så länge arbetarklassen representerar borgerlighetens ekonomiska intressen.

Under revolutionära perioder tvingas de nedtrampade att förkasta den dominanta ideologin och söka sina egentliga intressen. För borgerligheten var detta intagandet av platsen som härskande klass genom monopoliseringen av ekonomisk makt; för proletariatet är detta förgörandet av den rådande samhällsordningen och uppnåendet av ekonomisk jämställdhet, som enbart är upplösandet av alla klasser.

Miljö

Vår planet är redan på randen av en gigantisk katastrof. Den jord som våra förfäder vandrade på håller vi på att ödelägga. Isarna smälter, extrema väderförhållanden blir vanligare och vanligare och hundramiljontals människor kan inom en snar tid tvingas fly från sina hem p.g.a. miljökatastrofer som gör deras hem obeboeliga. Därför är Socialistiska Arbetarpartiet ett ekologiskt parti.

Vi socialister förstår att miljön är vår tids ödesfråga och det är vår uppgift att försvara och skydda vår jord från de hot som idag uppenbarar sig. Vi förstår även att miljöfrågor präglas av samma konfliktlinje som präglar det kapitalistiska samhället. Borgarklassen är även här de stora bovarna. Den klass som gör miljardvinst på miljöfarliga bilar och energi kommer inte att bromsa utvecklingen i tid. Det är tydligt att kapitalet och dess företrädare i den borgerliga klassen kommer att fortsätta följa sina ekonomiska intressen. Kapitalismen kan aldrig vara hållbar utan kommer att driva sin vinstmaximering tills Jorden har gått under. Ett system baserat på oändlig tillväxt kan aldrig existera i en värld med begränsade resurser.

Socialistiska Arbetarpartiet ser även stora problem med det som präglat miljöpolitiken de senaste åren där individuella klimatsmarta val ses som något som kan lösa klimatkrisen. Det är inte huruvida en person väljer att köpa en elbil eller endast köpa närproducerad mat som gör skillnad och de flesta i Sverige har inte ens råd med sådant. Den riktiga lösningen ligger i kollektiva lösningar som slår mot systemet som utnyttjar djur och natur. Den ligger i att rena industrin, försvåra för köttindustrin och göra kollektivtrafiken avgiftsfri, samt bygga ut den. Det är inte genom enskilda val inom kapitalismen som vi får stopp på klimatkrisen, utan genom en total samhällsomvälvning.

Vi ser genom borgerliga koncept såsom ”äganderätt” och står fasta där de moderna arbetarpartierna har svikit oss alla. Miljön är vår tillsammans. Sveriges natur och energibehov är i allas intresse och inte något som privata intressen baserade på vinstmaximering någonsin ska få styra.

Stat

Den moderna statsapparaten etablerades i symbios med det nya kapitalistiska produktionssättet. Genom konflikten mellan de som äger och de som inte gör det, tvingades borgarna att bilda stater för att skydda sina intressen.

Staten existerar i sin mest grundläggande form för att skydda rätten till privat egendom, och i förlängning den ägande klassen, och i ytterligare förlängning kapitalismen. Enbart genom polisens och militärens våldsmonopol kan borgerligheten bibehålla exploateringen av arbetarklassen. Enbart genom den borgerliga statens strukturella och förlängda våldsutövning kan kapitalets diktatur hållas vid liv.

Av dessa anledningar är det uppenbart att den kapitalistiska staten är det första som måste krossas av den revolutionära arbetarklassen. Dess militär och polisväsende måste ersättas med ett väpnat och medvetet proletariat; dess makt måste omfördelas till arbetarklassens egna organ; dess diktatur måste ersättas av alla individers fria association.

Rasism

Vår anti-rasistiska analys måste vara, såsom all vår analys, materialistisk och därmed måste vi förkasta liberalernas icke-strukturella uppfattning av rasismen. Rasismen är mer än enbart fördomar och missförstånd och mer än individuella uttryck som går att utbilda bort. Formerna av rasismen varierar markant i relation till plats, tid och situation.

Som vilken förtryckande struktur som helst existerar rasismen för den förtryckande gruppens gagn. Rasismens historia har ofta varit kolonialismens historia. Från 1400-talets kolonisering av Amerika till 1800- och 1900-talets kolonisering av Afrika har destruktiv rasism varit grunden till stöld av land och resurser. Rasismen är inte primärt motiverad av att en viss grupp är ond i sin natur, utan har ofta sina rötter i ekonomisk expansion.

Ekonomisk exploatering av andra länders befolkningar går hand i hand med dehumaniseringen av vissa folkgrupper. Detta sker inte nödvändigtvis längs släta linjer baserade på hudfärg, utan genom en process kallad *rasifiering*. Rasifiering är socialt konstruerat och en process genom vilken specifika grupper tillskrivs enhetliga karaktärsdrag som används för förtryck. Detta är mer komplicerat än ”vit” och ”icke-vit” då ett av huvudexemplen på svensk rasism är mot en grupp som till synes skulle kunna klassificeras som vit – samerna. Återigen finner vi rötterna i stölden av en urbefolknings land och resurser, vilken går hand i hand med den rasifiering som separerar samerna från ”vita svenskar”.

I modern tid har rasismen mer och mer tagit formen av islamofobi, ett resultat delvis av västerländsk imperialism gentemot mellanöstern och Nordafrika, samt deras närliggande områden men även av inströmningarna av människor som flyr resultaten av denna imperialism. Kapitalets nationella och imperialistiska brutalitet rättfärdigas med rasismen och skyller sina misslyckanden - fattigdom, arbetslöshet, bostadsbrist, etc. – på de som redan ligger ner, i dagsläget ofta invandrare.

Rasismen är mer aktuell än någonsin. Trots att den antirasistiska kampen har kommit en lång väg, och rasismen är mindre tydlig än tidigare, sitter flera rasistiska partier i parlamentet och deras normalisering går fort.

Vår anti-rasistiska analys baseras på undersökningen av strukturell orättvisa och inte individuella skeenden. Detta är anledningen till att vi inte ser omvänd rasism som ett problem – trots att fördomar, på individuell nivå, även existerar mot strukturellt gynnade grupper. Individuella uttryck av rasism, som uttryck för vilken destruktiv hierarki som helst, kan ta många olika former. Dessa kan exempelvis vara de hatbrott mot etniska och religiösa minoriteter som ökar med klasskillnadernas fördjupande, individers hat mot andra folkgrupper eller privilegierade grupper tagande av tolkningsföreträde i frågor om rasism. Individuella uttryck för rasism måste bekämpas men vi måste inse att grunden är materiell och strukturell.

Kapitalismen och rasismen är gemensamt gynnande. Lägre löner åt minoriteter och splittringar i arbetarklassen över uppfattade skillnader mellan etniciteter och religioner vidmakthåller de kapitalistiska strukturer som gör fåtalet rika. Vi ser idag att rasismen inte är direkt sprungen ur kapitalismen och att kapitalismen inte behöver rasismen för att överleva (eller vice versa). Därför är det livsviktigt att utifrån en intersektionell analys kämpa både mot rasism och även kapitalism tills vi har uppnått ett postkapitalistiskt och postrasistiskt samhälle.

Patriarkat

Vi i Socialistiska Arbetarpartiet är feminister. Detta är vi då vi ser de strukturer som gynnar mäns positioner gentemot kvinnors och vill göra någonting åt situationen. Vi ser hur kvinnokampen, liksom klasskampen, har fört historien framåt. Detta kan vi se exempel på i allt från kampen för kvinnlig rösträtt i början av 1900-talet, till kampen om dagis på 60- och 70-talen, till kampen för aborträtt, osv.

Vi ser, precis som i frågan om rasism, att kapitalismen och könsmaktsordningen samverkar och upprätthåller varandra, men att de inte är helt beroende av varandra. Även arbetarrörelsen är infekterad av patriarkala strukturer och förtryckande könsnormer. Vi måste därför ta den

dagliga kampen mot sexism i vårt parti, i vårt parlament, i vårt land och i resten av världen. Klasskampen behöver kvinnokampen.

Patriarkatet är äldre än kapitalismen och spelade en avgörande roll i övergången till det kapitalistiska produktionssättet. Under tidigare feodala system innehade kvinnor ofta en mycket större frihet än under kapitalismens tidiga dagar och hade på många håll nästintill lika rättigheter som män. Detta berodde på de outvecklade produktiva krafterna och de utvecklade ägandeformerna som förekom.

För kapitalismens introduktion krävdes ett enormt förstärkande av patriarkala strukturer och ett mer konsekvent och brutalt våldsutövande – häxjakter, religiös förföljelse, statlig repression, etc. – vars effekt var att förbereda mänskligheten för kapitalet. Denna process upprepas än idag där kapitalismens utveckling ligger markant efter. Familjer hade tidigare ofta jobbat för sig själva i första hand och blivit bestulna på diverse sätt, främst genom skatter.

När den ofantliga majoriteten separerades från produktionsmedlen (främst med direkt våld även här) och lämnades med endast en vara att sälja, dvs. sin arbetskraft, behövde dynamiken och strukturerna för familjeenheten modifieras. Kvinnors främsta uppgift i den nya ekonomin var, och förblir till stor del, obetald produktion och reproduktion av arbetskraft.

Vår proletära feminism skiljer sig från den liberalfeminism som vuxit sig stark på den senaste tiden – inte bara för att vår analys är grundad på materiell och historisk analys. Liberalismens feminism förespråkar bara frigörelse för överklassens kvinnor och en sådan feminism duger helt enkelt inte. I enighet med resten av vår analys av klassamhället och könsmaktsordningen är det inte heller, som liberalfeminismen förespråkar, individens handlingar som spelar roll på riktigt. En familj som delar lika på föräldraförsäkringen gör någonting positivt men könsmaktsordningen är ett strukturellt förtryck och det är strukturerna som måste rivas ner.

Förtryck av queerpersoner

HBTIAQ-personer är utsatta för ett omfattande förtryck och hat i dagens samhälle. En fjärdedel av alla transpersoner har utsatts för hatbrott på grund av sin könsidentitet och 96 % upplever sig ha blivit diskriminerade mot på grund av detsamma. Transpersoner löper en otroligt stor risk att begå självmord. Ofta respekteras inte grundläggande rättigheter som att få bli tilltalad med rätt pronomen.

Homo-, bi- och pansexuella har det också väldigt svårt i dagsläget. De utsätts för intolerans från familj, skolkamrater, kollegor och vänner. De löper även en större risk att bli utsatt för våld än vad personer med heterosexuell läggning gör.

Det finns mycket kvarstående arbete i queer-kampen. Att få lika rättigheter inför stat och lag räcker inte då det strukturella förtrycket kvarstår. Kamp mot tvåkönsnormen, cis- och heteronormativiteten och den binära identitetsuppfattningen är alltså huvudsatser i vår intersektionella kamp.

Socialism

Socialismen är det produktionssätt som kommer att efterträda kapitalismen. Det är ett system i vilket privata aktörer inte längre har makten över andras liv, över marknaden eller över produktionen. Här existerar inte ägande av produktionsmedlen då de istället förvaltas gemensamt av hela samhället. Inte längre är arbetarna slavar till kapitalets diktatur.

I den ideologiska beteckningen är ”socialism” ett mycket brett begrepp men Socialistiska Arbetarpartiet avvisar den socialism som vill bevara någon av kapitalismens förtrycksmekanismer, såsom lönearbete, marknader eller extraktion av mervärde.

Socialismen är den totala negationen av det kapitalistiska produktionssättet – från varuutbyte till marknaden.

Internationalism

Proletariatet har ingen nation. Kapitalet använder rasism, sexism och nationalism för att splittra arbetarklassen och sätta arbetare mot arbetare. Genom den konstanta expansionen av marknaden och kapitalet över gränser och barriärer, förenas de förtryckta i Sverige, Bangladesh och Kina.

Parallellt kapitalets intrång i alla platser och alla aspekter av mänskligt liv existerar de nationella borgarklassernas antagonism gentemot varandra. I takt med ekonomins upp- och nedgångar tvingas det nationella kapitalet till konservativa och reaktionära åtgärder, såsom protektionism, nationalism och – i kristider – fascism.

Fascismen är kapitalet i dess omaskerade, mest brutala och reaktionära form, på samma gång en reaktion mot kapitalets misslyckanden och arbetarklassens växande makt. Fascismen kan inte separeras från dess ursprung i klassamhället och liberal ideologi och kan därmed inte bekämpas på någon annan grund än en kommunistisk sådan. Ett motstånd till fascism som inte också grundar sig i ett motstånd till kapitalet kan aldrig leda till ett utrotande av fascismen då den har sin grund i kapitalets mest reaktionära aspekter.

Arbetarklassen har inget att vinna på att stödja sin nationalstat över en annan, utan har ett globalt och internationellt intresse för självbefrielse från stat och kapital. Kapitalismen, som ett globalt produktionssätt, kan enbart bemötas internationellt. Den svenske kirurgen har mer gemensamt med den sydafrikanske gruvarbetaren än med sina överordnade och nationella makthavare.

Kommunism

Vi i Socialistiska Arbetarpartiet är *kommunister* i bred definition, dvs. Marxister, anarkister och andra som söker arbetarklassens befrielse. Vi söker ett klasslöst, penninglös och statslöst samhälle där produktionen baseras på populationens behov och varuutbyte är ett blott minne. När samtliga människor i samhället har tillgång till samhällets sociala produkt är det kommunistiska samhället uppnått. Kommunismen är den totala avsaknaden av privat egendom. Kommunismen är inte ett program som går att sätta i funktion, ett ideal som går att uppfylla eller en ideologi som går att implementera. Kommunismen är en objektiv klassrörelse vars slutgiltiga resultat är det fria samhället. Proletariatet är det revolutionära subjektet vars historiska uppgift är upplösandet av staten, det kapitalistiska produktionssättet och sig självt. Kommunismen är proletariatets lära på samma vis som liberalismen är borgerlighetens ideologi. Detta betyder inte att varje individuell arbetare, eller ens en majoritet, identifierar sig som kommunistisk och någonting annat är inte att förvänta i icke-revolutionära tider.

Hela samhället, och dess individer, har i kommunismen rätt att uppfylla sina behov. Systemet baseras på principen *från var och en efter förmågan, åt var och en efter behov*. Alla människor har inte samma förmåga att utföra arbete och förmågan att utföra arbete spelar ingen som helst roll när det gäller individens rätt att uppfylla sina behov.

Kommunismen fungerar inte som dagens samhälle. Den river ner porten mellan fabriken och byn; den omintetgör arbete som sådant och som vara; den uttraderar progressivt brist och otillräcklighet. Den kommunistiska rörelsens huvudmål är inte längre industrialisering och modernisering av den kapitalistiska ekonomin, utan utplånandet av kapitalet och produktionen av bytesvärden, samt formationen av kommunistiska sociala relationer.

I stadiet mellan kapitalism och kommunism – av Marx kallat *proletariatets diktatur*, av Luxemburg kallat *socialistisk demokrati* – sker den direkta övergången till den framtida frihetliga produktionen. Det är här proletariatet använder sin revolutionära makt för att krossa det kapitalistiska produktionssättet, avskaffa klassamhället och upplösa sig självt. Samhället kommer under en viss tid att vara stämplat med kapitalismens bristfälligheter, såsom pengar

och klasser. Endast när kapitalismen är helt upphävd kan det kommunistiska samhället sägas existera.

Även vid välbärgade svenska arbetarfamiljers middagsbord kan varje familjemedlem ta så mycket de behöver av det de vill. Detta är hur kommunismen kommer att fungera. Det är ett samhälle där alla kan ta vad de behöver och bidra så mycket de kan.

Kommunismen kan inte under några omständigheter samexistera med staten. Den kapitalistiska staten existerar för att upprätthålla det ekonomiska system som är kapitalismen. Så länge staten existerar är frihet omöjligt. När klasssamhällets motsättningar – som ger upphov till statens existens – har helt avskaffats kan staten upplösas helt.

Kommunismen är vårt enade mål, vare sig den kallas kommunism, socialism eller anarki.

Revolution

En social revolution är en högre samhällsforms ersättande av en lägre. Detta innebär att en förtryckt samhällsklass ersätter sin förtryckare som styrande, med den proletära revolutionen som undantag, vari arbetarklassen avskaffar klassamhället och därmed sig självt. Med andra ord, de borgerliga revolutioner som gav oss dagens samhälle (Amerikanska Revolutionen 1775, Franska Revolutionen 1789, etc.) var sociala revolutioner.

Framför oss har vi den sista sociala revolutionen. I denna proletära revolution tar arbetarklassen makten från borgarväldet och använder den för att avskaffa hela klassamhället. Bara den socialistiska revolutionen kan efterträda borgerlighetens diktatur.

Häri ligger vår största meningsskiljaktighet gentemot de småborgerliga reformisterna. De hävdar sig förespråka samma samhällsomvälvning som vi gör, men missförstår klasskampens roll i samhällets utveckling. De tror att socialismen kan byggas utifrån borgarnas ramverk och genom den borgerliga demokratin. De anser inte att den borgerliga staten måste krossas för att genomföra revolutionär omvandling och kommer därför aldrig att kunna upprätta den socialistiska samhällsordningen.

Vi har ingen anledning att lita på borgerliga politiker. Dessa är alla politiker som nått sin position med borgerskapets hjälp, oavsett partitillhörighet. Borgerliga politiker är de som vägrar se det orättvisa samhälle vi lever i idag och de som vägrar göra något åt det. Parlamentarism kan vara en del av vår kamp men den får aldrig bli huvuddelen av den eftersom att socialismen aldrig kan uppnås inom kapitalismens ramar. Det finns inga revolutionära partier, bara revolutionära klasser och det revolutionära proletariatets befrielse kan inte uppnås åt det av politiker.

Som historiematerialister ser vi att historien alltid har drivits framåt av de produktiva krafterna och konflikten mellan samhällsklasser. Från slavsamhället, till feodalsamhället, till kapitalismen har de förtryckta klasserna drivit historien och överkastat sina klassfiender. Varje revolution har alltså varit ett resultat av klasskamp. Vi ser även att de progressiva förändringar som har drivits igenom även sedan allmänna och fria val infördes har haft utomparlamentariska folkrörelser som största drivkraft bakom dem. Den relativa frihet vi har uppnått är alltså resultatet av kamp mot överheten.

Vi förkastar reformisternas påståenden om att revolutionen kommer att vara odemokratisk – faktum är att den inte kan vara något annat än motsatsen. Det finns inget odemokratiskt i att kämpa mot den borgerliga diktaturen och för maktens omfördelning till samhällets alla individer.

Revolutionär aktivitet är spontan och sporadisk. I icke-revolutionära tider existerar alltid en revolutionär minoritet, som agiterar på arbetsplatser, torg och aktioner men i en icke-revolutionär situation finns endast möjlighet för graduella förändringar. En revolutionär person, grupp eller organisation kan agitera i lugna tider men det är inte förrän arbetarklassen, som enhetlig klass, tar kampen mot samhällets förhållanden som en transformation av samhället blir möjlig.

Allt tillhör alla!

All makt åt folket!

Proletärer i alla länder, förena er!